

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM
CÁI BANG ĐẠI HỘI

Tiểu nhị dọn cơm lên, hai người đàn bà chuyên phục thị cho Vương Lâm Hoa cũng lên theo để đút cơm cho hắn

Wương Lâm Hoa ăn một cách nhạt nhẽo, gần như là không thiết đến cơm nước gì cả. Thằng Huyền thì cũng nuốt không trôi, cứ ăn một miếng lại để đũa xuống liếc về phía Vương Lâm Hoa.

Riêng Chu Thất Thất thì xem chừng ngon miệng lắm. Hết chén này sang chén khác, ăn riết không nói chuyện.

Nhưng sự thật thì chỉ có nàng biết lấy nàng. Những thức ăn thịnh soạn để vào tới miệng thì y như cây đá, ngoài mặt thì làm y như vui vẻ, nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Rồi đây Trầm Lăng sẽ khốn đốn, nếu không chết thì cũng không làm sao yên thân được với số người quyết chí báo thù.

Sự khốn đốn của hắn do chính tay nàng làm ra... Do chính tình yêu sinh thù hận !

Chuyện đó đối với nàng không biết nên vui hay nên buồn?...

Nàng vừa ăn vừa lầm bầm trong miệng: "Ta thật là không phải... Không phải đối với riêng ta thôi chứ Trầm Lăng thì có nhằm cái quái gì?... Con người vô lương tâm như hắn được chết bởi tay ta thì kể như là... đại phúc..."

Nàng lại gắp một miếng bánh ăn trắng miệng. Lại làm sao, bánh ngọt mà y như là trái khổ qua ! Bánh ngọt mà nàng nghe lưỡi mình đắng nghét !...

Nàng vùng quăng đũa xuống bàn nói lớn:

- Trầm Lăng... Trầm Lăng... ta không được người thì phải làm cho người chết... Ta không được người thì ta cũng sẽ không cho kẻ nào được người cả !...

Thằng Huyền ngơ ngác hỏi:

- Thúc thúc nói... nói chi thế?...

Chu Thất Thất quắc mắt:

- Cái gì?... Không cái gì cả. Ăn cơm cho mau đi. Đừng có nói chuyện !

Thằng Huyền nói:

- Dạ, tiểu diệt đã ăn xong !

Chu Thất Thất cau mặt:

- Đàn ông con trai gì mà ăn uống y như là con gái vậy ! Bữa cơm ăn không đầy hai chén thì đâu phải là đàn ông !

Thắng Huyền ứng mặt:

- Dạ... dạ... tiểu diệt còn có thể ăn nữa chứ...

Rồi hắn lại cầm đũa sang đây chén cơm và bằng những và thật lớn... Luôn cả thúc ăn hắn cũng quên gấp, hắn cứ lo ăn được nhiều cơm, hết chén này sang chén khác.

Chu Thất Thất lừ lừ mắt:

- Đã nuốt không xuống nữa thì sao lại còn cố nhét làm chi thế? Hừ, cứ tưởng đồn cơm cho thật nhiều vào bụng thì mới là đàn ông con trai à?...

Thắng Huyền ấp úng:

- Nhưng... nhưng thúc thúc mới vừa bảo...

Hắn nín ngang và ngó Chu Thất Thất... thật hắn không biết cái ông chú vợ của mình sao lại lạ lùng quá... Ba hồi nói vậy, ba hồi nói khác, không biết đường nào mà theo cả !

Nhưng rồi hắn vẫn phải tỉnh lặng. Bởi vì không làm tỉnh thì cũng không biết phải nói làm sao với ông chú vợ y như "có cơm" ấy !

Quả đúng là một bữa cơm khổ sở. Tuy nhiên cuối cùng rồi cũng phải xong.

Thắng Huyền đứng dậy lau mồ hôi trán, còn Chu Thất Thất thì lại chấp tay sau đít đi qua đi lại trong phòng.

Chu Thất Thất thì nôn nóng, Thắng Huyền thì quá ngán ông chú vợ, cả hai người im lặng, không ai buồn nói với ai một tiếng.

Vương lân Hoa thì lại trùm mền ngủ. Y như là hắn đã chán ngán đến cực độ về hoàn cảnh của mình...

Chu Thất Thất lâu lâu lại vén màn cửa nhìn ra. Thời gian như cổ trêu tức những kẻ đợi chờ.

Nhưng cuối cùng rồi mặt trời cũng phải bắt đầu đi xuống. Chu Thất Thất không dần được, hỏi trống:

- Có lẽ đã sắp tới giờ rồi?

Thắng Huyền đáp:

- Vâng, có lẽ cũng gần.

Chu Thất Thất hỏi:

- Người có biết chỗ tụ hội không?

Thắng Huyền gật đầu:

- Hôm qua tiểu diệt có đến một lần rồi !

Chu Thất Thất vỗ tay:

Gọi hai người khiêng kiệu lên đây !

Thắng Huyền ngạc nhiên, khẽ liếc nhìn về phía Vương Lâm Hoa:

- Nàng... làm sao đi được?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tại làm sao lại đi không được?

Thắng Huyền cúi mặt ngáp ngừng:

- Tiểu diệt... tiểu diệt chỉ sợ... bất tiện.

Chu Thất Thất gặng lại:

- Tại sao bất tiện?

Thắng Huyền nói:

- Nơi đó đông đảo quá, lỡ ra có chuyện gì xảy đến cho nàng...

- Chu Thất Thất hứ lên một tiếng lớn:

- Ai làm gì chứ? Chưa gả về cho người, thì nó vẫn là người của ta. Ta không lo thì người lo nỗi gì? Có mặt ta thì ai dám làm gì nó chứ?

Thắng Huyền cúi mặt lúng túng:

- Vâng, vâng...

Và hần không dám đứng làm vương vú nữa, lật đật chạy ra gọi hai người khiêng kiệu...

Hần đi mà lòng cứ dằn lòng là bất cứ vị thúc thúc này có nói gì, hần quyết sẽ ngậm miệng lại như miệng hến !

Hai người khiêng kiệu đi vô, Vương Lâm Hoa lại được đặt lên chiếc kiệu trần không ra khỏi nhà trọ.

Đường phố hôm nay lại thật càng náo nhiệt, cứ độ mươi bước thì lại có một môn đệ Cái Bang đứng dựa dưới mái hiên của dãy nhà dọc bên đường. Lưng họ người nào cũng đeo từ ba chiếc túi trở lên, chứng tỏ họ đều là bậc chấp sự.

Số môn đệ Cái Bang này có kẻ thì ngồi xồm dưới mái hiên, có kẻ đứng dựa bên hàng rào, có kẻ ngồi dựa bên gốc cây. Không ai đến nói chuyện gì với họ, mà họ cũng không buồn nói chuyện gì với ai.

Quy củ của Cái Bang là thế.

Tuy họ dàn ra như vậy là để tiếp đón võ lâm bằng hữu, nhưng trừ việc ăn xin ra, họ không nói chuyện gì với ai cả.

Nhưng nếu có ai đến hỏi đường thì họ mau mắn chỉ bằng cách đưa tay chỉ về phía đông ở ngoại thành.

Vì đã biết đường nên đám Chu Thất Thất cứ đi thẳng về hướng đó chứ không phải hỏi thăm đám môn đệ Cái Bang.

Thắng Huyền dẫn đường đi trước, kẻ đó là chiếc kiệu trần của Vương Lâm Hoa, sau rốt là Chu Thất Thất.

Những kẻ qua đường ai cũng để ý đến họ, nhưng khi bắt gặp tia mắt khó chịu của Chu Thất Thất, làm cho họ đều khép nép đi dang ra.

Qua khỏi khu chợ, số Cái Bang đệ tử càng lúc lại càng đông hơn...

Số môn đệ Cái Bang biết mặt Thắng Huyền đều giơ tay chào hỏi, họ tỏ vẻ tươi cười thân thiện, tuy nhiên nụ cười của họ ẩn chứa ngấm ngấm buồn bã uất hận. Nhìn vào sắc thái của họ, Chu Thất Thất biết ngay rằng Tả Công Long chưa có mặt nơi đây.

Nàng liếc Thắng Huyền và khẽ nói:

- Khi đến nơi ấy, người chớ nên ngồi gần chỗ của ta nghe !

Thắng Huyền hỏi:

- Tại sao thế?

Chu Thất Thất lừ mắt:

- Tại vì ta bảo người như thế !

Thắng Huyền thở ra:

- Vâng !

Nhưng Chu Thất Thất lại nói:

- Đừng ngồi chung nhưng cũng đừng ngồi xa lắm...

Nàng chớp mắt kêu lên:

- Ủ?... Hùng Miêu Nhi kia...

Thấy Hùng Miêu Nhi loáng thoáng trong đám đông, Thăng Huyền vội nói:

- Để tiểu diệt gọi hần !

Chu Thất Thất gật:

- Đồ thứ con beo hèn đó ngươi kêu lại làm gì !

Thăng Huyền cắt húng cúi mặt:

- Vâng !...

Ngay lúc đó có hai môn đệ Cái Bang đi lại, một người mặt đỏ chằng chịt, một người tóc hơi lớn, vừa lùn vừa mập, cả hai đều đeo sau lưng sáu chiếc túi. Đó là biểu hiện họ là "Lục đại đệ tử" Cái Bang.

Điều nên biết là "Lục đại đệ tử" trong Cái Bang ít lắm. Vì đó là hàng môn đệ nhất nhị, họ chỉ dưới Cái Bang trưởng lão một bậc.

Chu Thất Thất hỏi nhỏ:

- Ngươi có biết hai người đó không?

Thăng Huyền đáp:

- Hai người đó là đích truyền của Hùng Bang Chủ ngày xưa, cứ nghe nói thì cấp bậc của họ cao lắm, chỉ dưới "Cái Bang Tam Lão" thôi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Tên gì?

Thăng Huyền đáp nhỏ:

- Người bên trái là "Biến Địa Xí Kim" Tiền Công Thái, người bên phải là "Tiểu Liễm Phúc Thần" Cao Tiểu Trùng.

Chu Thất Thất bật cười:

- Tiểu Trùng? Tên gì mà kỳ cục vậy !

Lúc đó hai cao đệ Cái Bang đã đến trước mặt, Tiền Công Thái vòng tay nói:

- Đêm qua chúng tôi hết sức cảm ơn Thăng công tử đã cho tin...

Liếc thấy Chu Thất Thất, hần ngập ngừng:

- Vị này là...

Thăng Huyền đỡ lời nói:

- Vị này là biểu thúc của tôi...

Tiền Công Thái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- À... à...

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Có phải các hạ thấy tôi còn nhỏ quá phải không?

Tiền Công Thái gượng cười:

- Đâu có... đâu có...

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Có phải các vị đến đây để đưa đường không?

Tiền Công Thái gật đầu:

- Vâng, vâng...

Chu Thất Thất khoát tay:

- Được rồi, dẫn đi vào !

Tiền Công Thái lại vòng tay:

- Vâng, xin mời !

Thật là tức cười. Hai môn đệ Cái Bang đến đây là để tiếp Thăng Huyền, thế nhưng Thăng Huyền lại không nói được nửa câu.

Hắn đành phải gượng cười lẽo đẽo theo sau như một chú thỏ đồng.

Địa điểm đại hội của Cái Bang là một đồng ruộng gò rộng lớn. Mùa gặt hái vừa qua, mặc dù tuyết có xuống nhiều nhưng mùi rạ hầy còn thơm.

Lâm sản miền bắc nhiều nhất là tre, có lẽ vì sản phương tiện đó nên môn đệ Cái Bang làm rạp hội đều toàn bằng một thứ tre thôi, lớn thì làm cột làm kèo, nhỏ thì đan lại như bện phen, lợp lên thành mái.

Họ làm xem có vẻ hấp tấp lắm, cho nên từ những rạp lớn mênh mông cho đến sự bài trí bên trong thật hết sức đơn sơ. Bàn ghế toàn bằng loại thô kệch cao thấp khác nhau, sự sắp xếp cũng không được ngay ngắn thứ tự cho lắm.

Thế nhưng những khách tham dự đã ngồi bên trong, hầu hết đều ăn mặc chỉnh tề sang trọng, cảnh tượng đó tạo thành hai thái cực hơi chướng mắt.

Bốn phía chung quanh rạp, Cái Bang đệ tử tụ tập đông nghẹt, có tốp thông dong đi qua đi lại, có tốp lại vây quanh tán gẫu, thái độ của họ trông thật là nhàn nhã.

Tuy nhiên nếu ai tinh mắt sẽ thấy trong thái độ nhàn nhã của họ đầy vẻ uất hận khẩn trương...

Cả mấy trăm người tụ tập thế mà không khí lại hết sức lặng lẽ, không khí trái với bình thường. Bình thường chỉ cần một nhóm năm bảy người của Cái Bang cũng đủ làm huyền não.

Tiền Công Thái bị Chu Thất Thất tấn công bằng câu nói phủ đầu làm cụt hứng, hấn cứ lăm lăm dẫn đường đi vào không nói thêm một tiếng, chỉ có Cao Tiểu Trùng thì tuy không nói nhưng lại cứ cười cười, dáng sắc của tên này ngổ quạ y như một kẻ khật khùng.

Tiền Công Thái đưa đám Chu Thất Thất sang góc rạp phía bắc, nơi đây chỗ ngồi được làm thành như một cái đàn cao lên hơn hết, y như là dành cho thượng khách.

Tiền Công Thái vòng tay:

- Xin mời ba vị ở đây dùng trà, tại hạ còn phải ra ngoài đón rước nhiều bằng hữu khác.

Thật ra đó chỉ là một cố thoái thác, vì Tiền Công Thái cảm thấy vị "biểu thúc" của Thăng Huyền xem chừng khó nói chuyện quá...

Nhưng Chu Thất Thất lại đưa tay:

- Khoan, chậm tí đã.

Tiền Công Thái hỏi:

- Các hạ có chi dạy bảo chẳng?

Chu Thất Thất nói:

- Các người đã mời người ta đứng vào bữa cơm, nhưng sao chỉ đãi trà thôi vậy?

Tiền Công Thái lúng túng:

- Vâng, vâng... có chứ, có chứ... nhưng chỉ là rượu thịt đạm bạc thôi...

Chu Thất Thất gật đầu:

- Được rồi, miễn có là được !

Thăng Huyền bây giờ mới có dịp cười hùa theo:

- Được rồi, nếu Tiền huynh có bận việc xin cứ tự tiện.

Cao Tiểu Trùng vụt nói:

- Tôi thì không bận việc gì cả, vậy xin ở đây bồi tiếp quý vị vậy.

Tiền Công Thái khẽ liếc Cao Tiểu Trùng và gượng mỉm cười bỏ đi.

Chu Thất Thất nói với Cao Tiểu Trùng:

- Các hạ ở đây bồi tiếp vậy thì hãy mang trà nước ra trước đi.

Cao Tiểu Trùng gọi người đem trà lại rồi gã rót ra cười hề hề:

- Xin mời chư vị !

Đố người ngồi trong rạp đều hướng mắt về phía Chu Thất Thất. Họ xì xầm với nhau, họ hơi lấy làm lạ không hiểu tiểu tử ấy là ai mà xem chừng Cái Bang trọng vọng quá...

Họ đâu có biết môn đệ Cái Bang chỉ vì hậu đãi Thăng Huyền mà buộc lòng phải tỏ ra lịch sự với Chu Thất Thất, phải xem đó là một thượng khách bất đắc dĩ thế thôi.

Chu Thất Thất thì càng phút càng làm già, chẳng những dáng điệu mà đôi mắt cũng không thêm khách khí, nằng cuồng trừng trừng nhìn vào đám khách ngồi trong rạp.

Đám người này thấy đều trọng tuổi, tất cả đều trên dưới bốn mươi, sắc diện họ chứng tỏ là những tay có hạng trong chốn giang hồ.

Nhưng không một người nào Chu Thất Thất quen mặt cả.

Hùng Miêu Nhi đi vòng vòng phía bên ngoài, liếc thấy bọn Chu Thất Thất, Thăng Huyền, mắt hấn sáng lên nhưng lại bết bết đi tránh xa xa...

Hắn dòm quanh và lẩm bẩm: "Quái, sao Trầm Lãng bây giờ mà vẫn chưa thấy tới cà !"

Hắn đuổi riết theo suốt đêm mà cũng không tìm ra Trầm Lãng, buộc lòng phải quay trở lại nhưng trở lại rồi cũng không yên.

Ráng đợi thêm một lúc không được, Hùng Miêu Nhi nóng ruột chạy trở ra khu chợ.

Đường phố bây giờ đã thưa người, khách giang hồ đều đã đi vào hội trường, chỉ có một số ít môn đệ Cái Bang ngồi rải rác dọc theo mé hiên nhà.

Hùng Miêu Nhi đi lại một góc đường ngồi xuống lẩm bẩm: "Nếu Trầm Lãng trở về thì nhất định phải qua đây chứ không đi đâu khác hơn được".

Hắn đứng dậy đi qua đi lại rồi cũng vào chống nạnh đứng dựa dưới một mái hiên. Đột nhiên có một người đi ra nhét vào tay Hùng Miêu Nhi mười đồng tiền điều và vui vẻ nói:

- Xin tiểu ca làm ơn sang nơi khác đứng để cho chúng tôi mua bán một chút.

Nhìn lại chỗ mình đứng là một hiệu buôn, Hùng Miêu Nhi bất giác bật cười. Thì ra họ tưởng hắn là môn đệ Cái Bang.

Dòm xuống thân thể dơ dáy, quần áo xốc xếch của mình, Hùng Miêu Nhi vuốt vuốt mái tóc rối bù, cảm thấy quả thật là giống y... kẻ ăn mày.

Hắn làm bộ khúm núm luôn:

- Xin đa tạ... đa tạ.

Và bước sang hàng rượu kế bên, Hùng Miêu Nhi đồng dặc:

- Mang một bầu rượu ngon đến mau !

Người cho tiền nhìn theo lắc đầu:

- Thật là của không vốn. Có được ít tiền là lập tức lo đổ rượu !

Hùng Miêu Nhi thính tai lắm, nhưng làm bộ không nghe, cứ nốc cạn bầu rượu và móc một đĩnh bạc ném lên bàn:

- Thêm ba chén lớn nữa !

Người cho tiền hồi nãy càng trở mặt ra ngo ngẩn, gã lắc đầu bỏ đi vô trong mà miệng cứ lầm thảm:

- Không biết năm nay là cái năm gì mà ở đây xảy ra lắm chuyện dị hợm và cũng có quá nhiều người dị hợm !

Hùng Miêu Nhi thư thả ngồi nhấp cẳng uống xong bốn chén rượu thì người qua đường càng phớt lại càng ít hơn nữa.

Chợt thấy có một môn đệ Cái Bang trở ra ven đường vỗ tay mấy cái, số nhân vật Cái Bang ở theo mé đường cùng tủa ra theo gã đi về phía hội trường.

Đường phố lại càng vắng teo. Bóng dáng Trầm Lăng cũng biệt tăm biệt tích.

Hùng Miêu Nhi nôn nóng cứ ngồi xuống đứng lên lóng ngóng nhìn ra đường.

Nhiều quán đã bắt đầu đóng cửa. Những người dân thường đi ngủ đã lâu, đám võ lâm giang hồ cũng lần lượt đi cả vào chỗ hội.

Hùng Miêu Nhi ngồi đã rồi lại đứng lên, xăng xăng xó xó y như bị mọt nhọt nơi mông đít...

Chu Thất Thất ngồi uống trà trong rạp dòm quanh quẩn không thấy ai là người quen, mắt nàng cuối cùng lại nhìn sững vào bộ mặt ngơ ngáo ngáo của Cao Tiểu Trùng.

Giá như người khác bị cái nhìn chòng chọc của Chu Thất Thất tất phải xốn xang khó chịu, nhưng Cao Tiểu Trùng thì y như không thấy, hắn cứ cười khi khi trong dáng điệu khật khùng...

Diết rồi Chu Thất Thất cũng đâm ra phát ghét, nàng hỏi bằng một giọng khó chịu:

- Các hạ không lúc nào là không cười, chắc suốt đời lúc nào cũng thích thú cả à?

Cao Tiểu Trùng cười hể hể:

- Vâng, lúc nào cũng vậy...

Chu Thất Thất cau mặt:

- Mà thích thú cái gì mới được chứ?

Cao Tiểu Trùng nói:

- Ồ, nhiều lắm... khách quan xem kìa, trời mát người đông thiên hạ dập dừ, những thứ ấy xem không thích thú à?

Chu Thất Thất hỏi:

- Những lúc trời mưa to gió lớn các hạ cũng thích thú nữa chứ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Tự nhiên, tự nhiên...

Chu Thất Thất đâm câu:

- Mưa to gió lớn có gì mà thích thú?

Cao Tiểu Trùng cười khi khi:

- Mưa to gió lớn thì làm sao thấy cái ấm áp của mặt trời? Huống chi mưa có thể làm mát cây cỏ... mưa có thể làm cho lúa nếp tốt tươi... mưa có thể làm cho mái nhà người sạch tuyết...

Chu Thất Thất nhăn mặt cắt ngang:

- Thế lúc nào là lúc các hạ không thích thú?

Cao Tiểu Trùng trố mắt:

- Không thích thú? Đâu có, đâu có lúc nào đâu? Trong thiên hạ chuyện nào cũng thích thú cả, thế thì tại làm sao tôi không thích thú?

Chu Thất Thất ngó ngay vào mắt hắn:

- Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng thích thú cả à?

Cao Tiểu Trùng gật gật đầu:

- Vâng, vâng... ngày nào cũng thế !

Chu Thất Thất lại nhìn sững vào mặt hắn và chợt bật cười:

- Các hạ quả là một quái nhân !

Nói xong câu đó, Chu Thất Thất chợt nghĩ trong đời mình gặp không biết bao nhiêu là quái nhân, Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng... và luôn cả Thắng Huyền nữa, tất cả đều không phải là "quái nhân" ư? Cũng may, phàm những "quái nhân" nàng gặp gỡ đều không đến nỗi khó thương lắm...

Chợt thấy số người ngồi trong rạp vụt đứng lên:

- Kiều đại hiệp đã đến !

Chu Thất Thất ngó lên, quả nhiên Kiều Ngũ và Hoa Tứ Cô từ phía ngoài bước vào.

Kiều Ngũ vòng tay đáp lễ bốn bên và ngang nhiên đi thẳng vào trong rạp...

Chu Thất Thất hơi lấy làm lạ, không hiểu sao con người của Kiều Ngũ lại được thiên hạ trọng vọng thân thiết như thế? Hắn ít cười mà cũng không hay nói, thế nhưng có điểm đặc biệt gì lại được nhiều người hoan nghinh?...

Tất cả mọi người trong rạp, trừ bàn của Chu Thất Thất, còn thì ai cũng đứng lên vui vẻ vẫy chào...

Chu Thất Thất hứ một tiếng nho nhỏ:

- Tại làm sao mà coi bộ thiên hạ thích hắn thế nhỉ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Chuyện đó có gì lạ. Chỉ cần đừng làm chuyên xấu, chỉ cần có lương tâm, mọi hành vi lớn nhỏ đều vì nghĩa mà làm, thì cho dù con người có ô đê kịch cộm đến đâu, người ta vẫn thích, vẫn yêu mến như thường !

Chu Thất Thất ngó Cao Tiểu Trùng lom lom:

- Các hạ biết nhiều chuyện quá nhỉ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Không bao nhiêu, chút ít vậy thôi !

Ngay lúc đó chợt nghe bên ngoài có ba tiếng mõ. Cao Tiểu Trùng lật đật đứng lên:

- Sư huynh truyền lệnh tập hợp, tại hạ xin kiếu.

Chu Thất Thất dòm ra thấy đám môn đệ Cái Bang đang tứ tán khắp nơi quả nhiên đều đứng lên sắp hàng ngay ngắn...

Tiền Công Thái và Cao Tiểu Trùng dẫn tất cả đi vào trại, đến khoảng đất trống chính giữa, vòng tay chào khắp hết bốn bên và nhất tề ngồi hết xuống bãi cỏ...

Chu Thất Thất cau mày lẩm bẩm:

- Đại hội đã bắt đầu, tại sao Trầm Lăng đi đâu mất nhỉ?...

Hùng Miêu Nhi đã uống đến chén thứ mười một, giá như mà đừng có tiếng vó ngựa, có lẽ hẳn phải làm luôn đến chén thứ mười hai mười ba, và tới nữa không biết là thứ mấy...

Trầm Lăng không về thì có lẽ Hùng Miêu Nhi sẽ mẹp luôn tại đây chứ cũng chẳng thèm hội họp gì cả.

Nhưng bây giờ đã có tiếng ngựa...

Hùng Miêu Nhi quăng cái chén còn lưng rượu tuôn chạy ra đường. May mà đã có đưa một nén bạc hồi nãy nếu không thì chủ quán lại phải tri hô có người uống chạy...

Ba con tuấn mã từ nút đường xa phóng tới. Hai người trước quả đúng là Trầm Lăng và chủ nhân "Duyệt Tân Lâu", còn gã theo sau lại là gã dẫn đầu đám tiểu nhị mà đã bị Hùng Miêu Nhi vật như vật nhái hôm bữa trước.

Theo sau ba ngựa là một cỗ xe khá lớn.

Hùng Miêu Nhi lao ra chụp lấy ngực Trầm Lăng thét lên:

- Trầm Lăng... Trầm huynh, anh mà không về thì con mèo hoang này có nước điên luôn...

Ghi ngựa cho đứng lại, Trầm Lăng ngó mọi người:

- Biết nhau cả rồi chứ?

Gã cầm đầu đám tiểu nhị bị Hùng Miêu Nhi đánh hôm trước nhần nhần mặt làm thính...

Vị chủ nhân "Duyệt Tân Lâu" vừa nhảy xuống ngựa vừa cười lớn:

- Kể ra đệ rất tự hào vì đã quá thông minh, nếu không hôm rồi chắc phải chịu huynh đài mấy nắm tay sắt nguội !

Hùng Miêu Nhi cũng cười:

- Xin lỗi, xin lỗi... Bây giờ mạn phép nói riêng với Trầm Lăng mấy câu nhé !

Vừa nói Hùng Miêu Nhi vừa lôi Trầm Lăng xích ra ngoài lề đường...

Trầm Lăng cười:

- Chuyện gì mà làm ra vẻ bí mật thế?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Đêm rồi anh biết tôi đi đâu không?

Trầm Lăng cười:

- Phải biết thì tôi đỡ tốn công. Tim anh không cũng làm cho người ta mệt gần muốn chết !

Hùng Miêu Nhi nghiêm mặt:

- Đêm qua tình cờ tôi khám phá ra một chuyện kinh người...

Thấy vẻ nghiêm trang chưa từng có trên mặt Hùng Miêu Nhi, Trầm Lăng bắt đầu lo lắng:

- Chuyện gì thế?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Gã công tử con nhà giàu họ Thắng uống đã rồi lại kéo tôi bảo đi làm mai dùm, lúc đó tôi cũng ba ngừ nên đi theo hắn đến Bình An khách điểm...

Thuật lại hết đầu đuôi tự sự đêm rồi, và Hùng Miêu Nhi lại nói thêm:

- Lúc đó họ tưởng tôi đã say không còn biết gì nữa, cho nên tất cả những âm mưu kế mạt họ tự do bàn luận với nhau, do đó tôi nghe không sót một câu nào...

Trầm Lăng cau mày:

- Có lẽ con người đó là người mà Thăng Huyền đã nói việc mạo danh tôi lúc ở Duyệt Tân Lâu.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng rồi, chính là người đó.

Trầm Lăng hỏi:

- Theo anh thì người đó có thể là ai?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Cứ như lời lẽ và giọng điệu thì y như là...

Hùng Miêu Nhi ngưng nói, đưa mắt nhìn Trầm Lăng. Cả hai người khe khẽ thở ra... Mặc nhiên họ cùng nghĩ đến Chu Thất Thất...

Trầm Lăng lầm bầm:

- Nhưng tại làm sao nàng lại như thế?... Tại sao nàng lại phải làm như thế?

Hùng Miêu Nhi gặn lại:

- Nhưng biết chắc có phải là Chu Thất Thất không?

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo sự việc Hùng huynh kể lại, thì chín phần mười chắc hẳn là nàng. Vì người khác không sao có thái độ như thế được...

Hùng Miêu Nhi có vẻ băn khoăn:

- Lời lẽ và thái độ thì giống, nhưng sắc diện thì lại không giống...

Trầm Lăng cười:

- Say gần chết rồi mà làm sao nhìn kỹ được !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Không, lúc mới vào tôi còn chưa hoa mắt mà... lạ lắm, diện mạo không giống tí nào cả mà !

Trầm Lăng nói:

- Tự nhiên là nàng đã dị dung... mà một khi đã cải trang rồi thì làm sao giống được.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Nhưng nàng đâu biết thuật dị dung? Trừ phi...

Trầm Lăng nói:

- Anh muốn nói trừ phi Vương lân Hoa dị dung cho nàng chứ gì?

Hùng Miêu Nhi vụt tròn xoe:

- Trầm huynh cho là như thế à?

Trầm Lăng nói gần từng tiếng:

- Rất có thể cô gái bị bệnh ấy là Vương lân Hoa !

Hùng Miêu Nhi càng trở mắt:

- Không, không có thể như thế được !...

Nhưng rồi hần lại dậm chân kêu lên:

- A... thôi đúng rồi... Rất có thể, rất có thể... Nhưng tại sao hần lại làm như thế chứ?

Trầm Lăng nói:

- Có thể hần bị Chu Thất Thất chế phục và bắt buộc hần làm.

Hùng Miêu Nhi cau mày:

- Chu Thất Thất làm sao mà chế phục được hần?

Trầm Lăng nói:

- Sao lại không? Có thể Chu Thất Thất đã gặp được cơ hội may mắn nào đó... Có thể bất thành linh nàng điểm được trọng huyết của Vương lân Hoa... chế ngự được hần... Nàng đã bị hần làm khổ quá nhiều, bị người ta làm khổ quá nhiều bằng cách đó, bây giờ cũng có thể nàng làm lại để trả thù chứ !

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng, đúng... có thể như thế lắm... Nàng chế ngự Vương lân Hoa, buộc hần phải làm như thế và lợi dụng cơ hội đó để trả thù Trầm huynh.

Trầm Lăng thở dài:

- Chắc chắn như thế chứ không có thể gì cả. Bản tính của nàng là làm việc theo ý thích chứ không cần hậu quả. Có thể nói trên đời này người mà có thể làm được bất cứ chuyện gì, làm mà không cần suy nghĩ, thì người đó phải là Chu Thất Thất.

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi lắc đầu:

- Chuyện này chỉ giải thích như thế là hợp lý hơn hết... Thật là phức tạp quá...

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng hỏi:

- Suốt đêm nay anh có làm chuyện gì có thể nói là đáng đến chuyện này chưa?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Sự việc một mình tôi nghĩ chưa ra manh mối thì làm sao dám hành động? Nhưng hẳn hẳn đợi anh riết tôi cũng phát cáu...

Trầm Lăng gật đầu:

- Như thế thì tốt lắm... Nhưng theo Hùng huynh thì chuyện này mình phải xử trí làm sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Theo tôi thì... thì trước nhất phải tìm gặp Tả Công Long, nói cho hắn biết chuyện này, và sau đó hắn sẽ chứng minh...

Trầm Lăng chận lại hỏi:

- Anh có biết suốt đêm nay tôi đi đâu không?

Không để Hùng Miêu Nhi trả lời, Trầm Lăng nói luôn:

- Tôi đã phải vất vả suốt đêm ngày đi tìm Tả Công Long.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Thật thế à?

Liếc về phía chủ nhân "Duyệt Tân Lâu", Trầm Lăng nói:

- Hắn đưa tôi đi tìm đấy...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Có tìm được không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đã gặp.

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn:

- Bây giờ hắn ở đâu?

Trầm Lăng kéo tay Hùng Miêu Nhi:

- Lại đây.

Trầm Lăng đi lại nhẹ vén rèm xe. Hùng Miêu Nhi dòm vào thấy Tả Công Long ngồi dựa thành xe, vẻ mặt hết thần và ngay giữa ngực một ngọn chủ tử cắm lút sâu tới cán !

Hùng Miêu Nhi tái mặt thối lui:

- Chết... hắn đã chết !

Trầm Lăng thở dài:

- Phải, bọn này vất vả suốt ngày đêm, cuối cùng chỉ tìm được chiếc thây lạnh ngắt !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nhưng... nhưng hắn bị ai giết chết?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Nếu trả lời được thì hay biết bao nhiêu !

Hùng Miêu Nhi hỏi gặng:

- Cán chủy thủ không có dấu hiệu gì sao?

Trầm Lăng thở ra:

- Có chứ sao không. Nhưng ngọn chủy thủ đó lại chính là của Tả Công Long... Tuy nhiên do đó, cũng có thể suy luận rằng kẻ giết hắn phải là người thân cận với hắn mới có thể thừa lúc bất phòng...

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng rồi, có thể là đồng bọn... nhưng không biết kẻ đó là ai?

Trầm Lăng lặng thinh không nói...

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

Tả Công Long chết thì sự tình sẽ trở nên phiền phức lắm. Bởi vì đám môn đệ Cái Bang đang bị tin truyền của Thưởng Huyền gây nên uất hận. Trầm huynh lộ mặt nơi cuộc hội thì họ sẽ liều sống chết ngay !

Trầm Lăng gật đầu:

- Nhất định là tình hình sẽ dẫn đến như thế !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đã vậy thì Trầm huynh tạm lánh mặt, sau rồi sẽ liệu.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Bây giờ mà không đến đó thì về sau sẽ không còn có cơ hội để thanh minh !

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Nhưng họ đang hầm hầm chờ đợi thì ra mặt làm sao được?

Trầm Lãng mím môi:

- Vô luận thế nào cũng cứ đến đó rồi tùy cơ ứng biến.

Tuy không chống đối, nhưng khi bắt đầu đi, Hùng Miêu Nhi vẫn cứ lắc đầu:

- Tình hình này tôi e rằng không có cơ ứng biến nổi nữa rồi !...

o O o

Trời đã vào quá nửa đêm, tuyết càng phút càng rơi nặng, đám môn đệ Cái Bang vẫn điềm nhiên ngồi trên tuyết y như không biết cái lạnh là gì...

Màn đêm đã bắt đầu, từng ngọn đuốc bập bùng sáng rực được cắm cao chung quanh rạp hội.

Chu Thất Thất nhìn quanh quần cau mày:

- Hội hè gì mà cứ ngồi lặng thinh như dự đám tang thế này chứ?...

Nhưng ngay lúc đó thì "lục đại đệ tử" Cái Bang "Biến Địa Xí Kim" Tiền Công Thái đã đứng lên...

Thần sắc của ông ta thật nặng nề, những dấu rỗ chẳng chịt chóa vào ánh đèn lấp lánh ngời ngời như càng tăng thêm vẻ nghiêm trang kỳ dị...

Ông ta vòng tay vái chào bốn phía và cất giọng trầm trầm:

- Kính thưa quý vị quan khách. Kính thưa chư bằng hữu... Các vị đã không quản đường xa vạn dặm đến đây, điều đó đã khiến cho toàn môn hạ Cái Bang vô cùng cảm kích... Chỉ hiềm vì chủ vị trưởng lão của Cái Bang đều vắng mặt, cho nên tại hạ phải mạo phép đứng lên thay lời cảm tạ !

Họ Tiền vòng tay quay khắp bốn bên làm lễ một lần nữa...

Quan khách tham dự vỗ tay vang dội...

Có người đứng lên hỏi:

- Chẳng hay "Cái Bang Tam Lão" bị bận chuyện chi mà đến nỗi phải vắng mặt trong ngày đại hội?

Tiền Công Thái nói bằng một giọng buồn buồn:

- Lần này tệt bang phụng thỉnh chư vị đến đây, ngoài chuyện chứng kiến cho việc tuyển cử Bang Chủ của tệt bang, còn muốn mời chư vị dùng lấy thảo một tiệc mọn... Nhưng bây giờ, bây giờ thì...

Ông ta ngửa mặt thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Bây giờ thì chương trình bắt buộc phải đổi thay. Bây giờ đệ tử Cái Bang xin báo cùng chư vị một đại tang !

Quần hào nhốn nháo và có người lên tiếng hỏi:

- Đại tang? Sao lại có chuyện lạ như thế?

Tiền Công Thái cắn môi:

- Ba vị Trưởng Lão của tệt bang đã đều bị thọ hại !

Như một tiếng sét nổ giữa trời trong lặng, quần hào xôn xao đứng dậy, nhiều người cùng rập hỏi:

- Tin đó có từ bao giờ? Tin đó có từ đâu? Có quả thật như thế không?

Tiền Công Thái nói:

- Chúng đệ tử Cái Bang cũng rất mong đó là một cái tin lầm lẫn. nhưng khốn nỗi, cứ theo chúng tôi biết thì tin đó không làm sao giả được !

Quần hào ngồi bệt xuống ghế thở dài...

Ai ai cũng đã vì môn đệ Cái Bang mà bùi ngùi lặng lẽ...

Lẽ tự nhiên là trừ Chu Thất Thất.

Tiền Công Thái buồn buồn nói tiếp:

- Tam vị Trưởng Lão của tệt bang bất hạnh quy tiên, ngôi vị Bang Chủ của tệt bang tạm thời để trống... Tuy nhiên môn đệ Cái Bang muốn thỉnh chư vị bằng hữu lưu lại để chứng kiến chúng tôi vì ba vị Trưởng Lão mà báo cừu !... Chứng kiến môn đệ Cái Bang lấy thủ cấp cừu nhân !

Nhiều tiếng hỏi rập lên:

- Kẻ đó là ai?

Tiền Công Thái rít qua hai hàm răng cắn hận:

- Cứ theo chúng tôi biết thì nhất định hắn sẽ đến đây...

- Hừ, trừ phi hắn điên mới đến đây chịu chết !

Cùng một lúc với câu nói có tính cách trả lời Tiền Công Thái, một bóng người từ ngoài rập xông xộc đi vào...

Dưới ánh đuốc bập bùng, một người lưng hơi gù gù, áo quần xốc xếch, hần đi vào rập lão liên con mắt chợt...

Chu Thất Thất che miệng, thiếu chút nữa đã bật tiếng kêu kinh ngạc...

Lại cũng là hắn... Lại cũng là tên chợt mắt Kim Bất Hoán !

Đi ngay lại chỗ Tiền Công Thái đang đứng ngo ngoe sừng sốt, Kim Bất Hoán cười hi hi:

- Tại hạ là "Kiến Nghĩa Đồng Vi" Kim Bất Hoán đây, chắc quý vị hầu hết không ai lạ chứ?

Quần hào ai ai cũng cau mày... Có kẻ biết mặt, có kẻ không biết mặt nhưng từng đã nghe danh vì họ Kim vẫn đường đường là một trong thất đại cao thủ võ lâm hiện tại.

"Hùng Sư" Kiều Ngũ cau mày mắng nhỏ:

- Thật là chán ngấy... Không biết con quái vật này đến đây định giở cái trò gì?...

Hoa Tử Cô cười nhẹ:

- Cứ đợi hẵn một chút rồi biết ngay chứ lâu đâu mà vội !

Nhưng cũng ngay lúc đó, ngay lúc Kim Bất Hoán đi vào trong rạp, thì bên ngoài bóng tối lại cũng có thêm ba người nữa. Họ ẩn trong bóng tối theo dõi cục diện bên trong...

Vốn đã sẵn biết Kim Bất Hoán, Tiền Công Thái khẽ cau mày, nhưng ngoài mặt vẫn nhã nhặn:

- Xin chào Kim đại hiệp...

Kim Bất Hoán gất lên:

- Cái gì là đại hiệp, tiểu hiệp? Người ngoài thì có thể chứ các người là môn đệ Cái Bang, là kẻ hậu bối của ta mà xưng hô như thế lại nghe được à?

Tiền Công Thái cố dằn:

- Chẳng hay tôn giá đến đây có chuyện chi?

Kim Bất Hoán tròn tròn con mắt chột:

- Càng nói người lại càng tỏ ra hồ đồ. Cái Bang đã phát sanh đại sự thì sao ta lại không đến chứ? Sao người lại đi hỏi một câu vừa thừa mà cũng lại vừa bất kính như thế chứ?

Tiền Công Thái hơi đổi sắc:

- Tôn giá bảo sao? tôn giá đâu phải là người của bản bang mà...

Kim Bất Hoán thét lên:

- Ai bảo ta không phải là người của Cái Bang? Hừ, nên nhớ rằng lúc ta gia nhập Cái Bang thì người hầy còn là môn đệ hạng bét đấy nhé !

Ngồi trên rạp, Hoa Tứ Cô hỏi nhỏ:

- Hắn là môn đệ Cái Bang ư?

Kiều Ngũ gật đầu:

- Hắn quả là môn đệ Cái Bang kỳ cựu, nhưng sau khi thành danh, sau khi được giang hồ liệt vào hàng cao thủ võ lâm, thì hắn đã tự thoát ly quan hệ, chỉ còn cách phục sức là còn giữ theo cung cách của Cái Bang thôi.

Hoa Tứ Cô thở dài:

- Nhưng bây giờ hàng trưởng lão của Cái Bang không ai có mặt, hắn có thể tự tung tự tác với đám môn đệ này lắm !

Kiều Ngũ gằn giọng:

- Nhưng còn có ta ở đây, hắn đừng hòng giở trò tác oai tác quái !

Hoa Tứ Cô nhìn ra lại càng ngạc nhiên hơn nữa, vì trong lúc đó Tiền Công Thái bỗng khoanh tay đứng nép một bên. Thái độ của hắn đã bắt đầu tỏ ra cung kính đối với Kim Bất Hoán

---Vietkiem.com---